

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: **M. R. – M. K., V.**, IČO: X., zastúpeného JUDr. Š. J., PhD., advokátom, Š., B., proti žalovanému: **S. R., zastúpená M. P. A. V. S. R., D., B.**, za účasti vedľajšieho účastníka na strane žalobcu: **M., a. s., B., V.**, IČO: X., zastúpeného G. L., s. r. o., L., B., IČO: X., **o náhradu škody vo výške 538 148,31 eur (16.212.256,- Sk) s príslušenstvom**, vedenej na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 45Cb/41/2001, o dovolaní žalobcu proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 5Ob0/13/2011-288 zo 16. januára 2012, právoplatného 31. januára 2012, takto

r o z h o d o l :

Dovolací súd uznesenie odvolacieho súdu **zrušuje** a vec mu **vracia** na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Krajský súd v Bratislave, ako súd prvostupňový, uznesením č. k. 45Cb/41/2001-137 z 26. septembra 2007 zamietol návrh spoločnosti M., a. s., V., B., IČO: X., na jeho pripustenie do konania ako vedľajšieho účastníka na strane žalobcu. Návrh na pripustenie vedľajšieho účastníka odôvodnila spoločnosť M., a. s., B., tým, že na základe Zmluvy o postúpení pohľadávky zo 14. mája 2003 sa stala vlastníkom pohľadávky, ktorá je predmetom sporu. Ďalšou Zmluvou o postúpení pohľadávky z 28. augusta 2007 bola táto postúpená spoločnosťou M., a. s., B., na postupníka – spoločnosť M. C. L. S.. M. W., U.. Zmluva o postúpení pohľadávky z 28. augusta 2007 však v návrhu o prípustnosť vedľajšieho účastníka doložená nebola. Z tejto zmluvy odvodila spoločnosť M., a. s., B., svoj záujem na vstupe do konania ako vedľajšieho účastníka na strane žalobcu, a tým aj záujem na výsledku

sporu. Navyše uviedla, že na jej základe je oprávnená vystupovať v predmetnom spore aj za účelom ochrany právnych záujmov nového vlastníka pohľadávky, t. j. spoločnosti M. C. L., U.. Zamietajúce rozhodnutie odôvodnil súd prvého stupňa tým, že po zvážení zákonom stanovených podmienok uvedených v § 93 OSP, ako i po zvážení ústnych vyjadrení právnych zástupcov žalobcu a žalovaného, ktorí nesúhlasili so vstupom spoločnosti M., a. s., B., do konania na strane žalobcu, dospel k záveru, že o prípustnosti vedľajšieho účastníka bude konajúci súd rozhodovať len vtedy, keď niektorý z účastníkov bude namietat neprípustnosť jeho vstupu. Inak sa súd bez námietky prípustnosťou vstupu nezaobrá. Ak nie je námietka uplatnená, stáva sa tretia osoba účastníkom bez ďalšieho. Vzhľadom na vznesené námietky zo strany žalobcu aj žalovaného, ktorí nemali záujem na vstupe vedľajšieho účastníka, prvostupňový súd návrh na vstup spoločnosti M., a. s., B., ako vedľajšieho účastníka na strane žalobcu, zamietol ako nedôvodný s poukazom na § 93 OSP. V závere zdôraznil, že konajúci súd neobdržal Zmluvu o postúpení pohľadávky z 28. augusta 2007, na ktorú sa právny zástupca spoločnosti M., a. s., B., odvolával.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací, rozhodujúci v intenciách dovolacieho súdu, ktorý uznesením č. k. 1MOBdoV/20/2008-275 zo 16. decembra 2010, právoplatným 03. februára 2011, zrušil skoršie potvrdzujúce uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ako súdu odvolacieho, č. k. 6Obo/235/2007-207 z 23. januára 2008 a vec mu vrátil na ďalšie konanie, rozhodol uznesením č. k. 5Obo/13/2011-288 zo 16. januára 2012, právoplatným 31. januára 2012, o odvolaní spoločnosti M., a. s., B. proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č. k. 45Cb/41/2001-137 z 26. septembra 2007, tak, že toto uznesenie súdu prvého stupňa zmenil tak, že pripustil vstup M., a. s., B., V., do konania ako vedľajšieho účastníka na strane žalobcu. Takto rozhodol s odkazom na ustanovenie § 220 OSP a zmeňujúci výrok odôvodnil tým, že: „Vzhľadom na uvedený právny názor dovolacieho súdu bolo potrebné odvolaniu spoločnosti M., a. s., B. vyhovieť.“

Proti uzneseniu odvolacieho súdu (č. l. 288) podal žalobca v zákonom stanovenej lehote dovolanie. Dovoláním napadol uznesenie odvolacieho súdu v celom rozsahu. Prípustnosť dovolania odvodil z ustanovenia § 236 ods. 1 OSP v spojení s ustanovením § 239 ods. 1 písm. a) OSP. Podanie dovolania odôvodnil dvoma dovolacími dôvodmi.

Prvý dovolací dôvod vzhliadol v ustanovení § 241 ods. 2 písm. a) OSP tvrdiac, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 OSP, a to konkrétne k vade v zmysle § 237

písm. f) OSP, ktorou sa účastníkovi konania (žalobcovi) postupom odvolacieho súdu odňala možnosť konať pred súdom (z opatrnosti, pretože nedostatočné odôvodnenie súdu sa podľa komentára k § 243f ods. 1 písm. b) OSP považuje za inú vadu, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, odôvodnil podanie dovolania v tejto súvislosti aj ustanovením § 241 ods. 2 písm. b) OSP, hoci, ako uvádza v dovolaní, zo zverejnených anonymizovaných súdnych rozhodnutí odvolacích a dovolacích súdov vyplýva, že nedostatočné odôvodnenie súdu subsumujú pod vadu konania v zmysle § 237 písm. f) OSP). Výskyt vady podľa § 237 písm. f) OSP, resp. existenciu dovolacieho dôvodu podľa § 241 ods. 2 písm. b) OSP /z vyššie uvedeného dôvodu opatrnosti/ videl v nepreskúmateľnosti napadnutého uznesenia odvolacieho súdu z dôvodu absencie riadneho odôvodnenia, ktoré bližšie rozobral na stranách 3 až 4 pod Ad 1./ svojho dovolania (č. l. 296 – 297). Považoval za nepreskúmateľné a nesplňajúce kritériá na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, v zmysle § 157 ods. 2 OSP v spojení s § 167 ods. 2 OSP, vlastné odôvodnenie zmeňujúceho výroku odvolacieho súdu pozostávajúce len z odkazu na ustanovenie § 220 OSP, podľa ktorého rozhodoval, a z jednej vety v znení: „*Vzhľadom na uvedený právny názor dovolacieho súdu bolo potrebné odvolaniu spoločnosti M., a. s., B. vyhovieť.*“ Vytkol odvolaciemu súdu, že z odôvodnenia jeho rozhodnutia vôbec nevyplýva, či a ako odvolací súd vyhodnotil splnenie, resp. nesplnenie, podmienok vymedzených ustanovením § 93 OSP na pripustenie vstupu spoločnosti M., a. s., B., do konania ako vedľajšieho účastníka na strane žalobcu. Pritom práve na toto zisťovanie sa mal zamerať odvolací súd v ďalšom konaní (po zrušení jeho pôvodného uznesenia dovolacím súdom, ktorým najskôr odvolací súd odvolaním napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa o nepripustení vstupu spoločnosti M., a. s., B., do konania ako vedľajšieho účastníka na strane žalobcu, potvrdil ako vecne správne). Zdôraznil, že so zreteľom na odvolanie spoločnosti M., a. s., B., proti prvostupňovému uzneseniu o zamietnutí jeho návrhu na pripustenie vstupu tejto spoločnosti do konania ako vedľajšieho účastníka na strane žalobcu, bolo predsa predmetom odvolacieho konania posúdiť správnosť, resp. nesprávnosť, tohto uznesenia prvostupňového súdu. Vyslovil presvedčenie, že v tejto súvislosti bolo povinnosťou odvolacieho súdu vysporiadať sa so všetkými podmienkami prípustnosti vedľajšieho účastníctva v súlade s § 93 OSP, ktorými sa však odvolací súd vôbec nezaoberal. Dovolateľ preto vyhodnotil odôvodnenie zmeňujúceho uznesenia odvolacieho súdu ako nejasné, nelogické, z ktorého nevyplýva, prečo a akým spôsobom dospel odvolací súd k uvedenému záveru ani nie tak vo vzťahu k odvolacím námietkam odvolateľa (spoločnosti M., a. s., B.), ktorému napokon vyhovel, ale najmä vo vzťahu k vyjadreniam žalobcu i žalovaného k odvolaniu, v ktorých obaja títo účastníci konania zhodne vyjadrili

nesúhlas s pripustením vstupu spoločnosti M., a. s., B., do konania ako vedľajšieho účastníka na strane žalobcu.

Druhý dovolací dôvod vzhladol v ustanovení § 241 ods. 2 písm. c) OSP tvrdiac, že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, ktoré bližšie rozobral na stranách 4 až 8 pod Ad 2./ svojho dovolania (č. l. 297 – 301). Vytkol odvolaciemu súdu, že sa v rámci právneho posúdenia veci vôbec nezaoberal skúmaním osobitných podmienok prípustnosti vedľajšieho účasti uvedených v § 93 OSP, a ani skúmaním ostatných pojmových znakov účastníkov vrátane spôsobilosti byť účastníkom konania a procesnej spôsobilosti. Poukázaním na jednotlivé podmienky prípustnosti vedľajšieho účasti a ich následnou aplikáciou na predmetnú právnu vec, demonštroval nesprávnosť právneho posúdenia veci odvolacím súdom.

Na základe takto formulovaných dovolacích dôvodov, sa dovolacím petitom domáhal, aby dovolací súd podľa § 243b ods. 2 prvej vety OSP napadnuté zmeňujúce uznesenie odvolacieho súdu zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Zároveň si uplatnil trovy dovolacieho konania a žiadal odložiť vykonateľnosť dovolaním napadnutého uznesenia odvolacieho súdu.

Žalovaný nepodal vyjadrenie k dovolaniu žalobcu.

K dovolaniu žalobcu sa vyjadril iba vedľajší účastník na strane žalobcu podaním z 21. marca 2012 (č. l. 307 – 308). Mal za to, že dovolanie je účelové a ani jeden z dvoch dovolacích dôvodov sa nezakladá na pravdivých tvrdeniach. Stotožňujúc sa so správnosťou napadnutého uznesenia odvolacieho súdu, navrhol odvolaciemu súdu podané dovolanie zamietnuť v celom rozsahu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods. 2 OSP), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 OSP), ktorý je riadne zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 OSP), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 236 ods. 1 OSP v spojení s § 239 ods. 1 písm. a) OSP), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 OSP), preskúmal napadnuté uznesenie odvolacieho súdu a dospel k záveru, že je potrebné ho zrušiť a vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie, pretože zistil, že konanie pred odvolacím súdom, ako i jeho rozhodnutie, trpí vadami uvedenými v § 237 písm. f) a g) OSP.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 OSP).

Občiansky súdny poriadok upravuje prípustnosť dovolania proti uzneseniu odvolacieho súdu v ustanoveniach § 237 a § 239 OSP.

Podľa § 239 ods. 1 písm. a) OSP, dovolanie je tiež prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ak odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa.

V prejednávanej veci je dovolanie prípustné v zmysle citovaného ustanovenia § 236 ods. 1 OSP v spojení s ustanovením § 239 ods. 1 písm. a) OSP, nakoľko je dovoláním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu, ktorým odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa.

Dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je v prvom rade prípustné (a súčasne dôvodné) vtedy, ak je konanie postihnuté vadami taxatívne uvedenými v § 237 OSP, ktoré spôsobujú tzv. zmätočnosť rozhodnutia odvolacieho súdu. K týmto vadám prihliada dovolací súd, ak je dovolanie podané včas a na to oprávneným subjektom, z úradnej povinnosti (§ 242 ods. 1 veta druhá OSP). Preto s prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá OSP, ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnúť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 OSP (či už to účastník namieta alebo nie), neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti uzneseniu podľa § 239 OSP, ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 OSP. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a) až g) tohto ustanovenia. Ak je totiž konanie postihnuté niektorou z väd uvedených v ustanoveniach § 237 písm. a) až g) OSP, možno dovoláním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, v ktorých je inak dovolanie z hľadiska ustanovení § 238 a § 239 OSP vylúčené.

Dôvody zmätočnosti uvedené v ustanovení § 237 písm. a) až g) OSP spočívajú v tom, že konanie sa uskutočnilo napriek tomu, že neboli splnené predpoklady, za ktorých občianskoprávny súd mohol konať a vo veci rozhodnúť (procesné podmienky). Pokiaľ z taxatívne vypočítaných prípadov v ustanovení § 237 písm. a) až g) OSP je splnený čo i len jeden, je daná prípustnosť dovolania, lebo každý je samostatným dovolacím dôvodom.

Existenciu vady konania podľa § 237 OSP dovolateľ tvrdil, a to konkrétne vadu uvedenú pod písmenom f) OSP - žalobcovi ako účastníkovi konania sa postupom odvolacieho súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Podľa § 237 písm. f) OSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie postup súdu, ktorým znemožní účastníkovi konania realizáciu procesných práv priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom za účelom obhájenia a ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Musí však ísť o znemožnenie realizácie konkrétnych procesných práv, ktoré by inak účastník mohol pred súdom uplatniť a z ktorých bol v dôsledku nesprávneho postupu súdu vylúčený. Nie je pritom rozhodujúce, či bola účastníkovi odňatá možnosť konať pred súdom v odvolacom konaní alebo v konaní pred súdom prvého stupňa. Odňatím možnosti konať pred súdom je nielen procesný postup súdu, ale aj jeho rozhodnutie, v dôsledku ktorého účastník nemôže uplatniť svoje práva napr. preto, že jeho odvolanie bolo odvolacím súdom nesprávne odmietnuté.

Za postup odnímajúci účastníkovi konania možnosť konať pred súdom možno označiť aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu, na ktorý správne poukázal dovolateľ.

Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranu proti takému uplatneniu. Vyjadruje to aj znenie § 157 ods. 2 OSP, podľa ktorého v odôvodnení rozsudku uvedie súd podstatný obsah prednesov, stručne a výstižne vyloží, ktoré skutočnosti má preukázané a ktoré nie, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov spravoval, prečo nevykonal i ďalšie dôkazy, a posúdi zistený skutkový stav podľa príslušných ustanovení, ktoré použil. Súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ

rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Iba takéto rozhodnutie je preskúmateľné a účastníkom umožňuje poznať postup súdu.

Dovolací súd, vychádzajúc z týchto ústavne významných úvah, sa zaoberal posúdením obsahu napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu z uvedených hľadísk. Podrobným preskúmaním odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia dospel k záveru, že odôvodnenie uznesenia odvolacieho súdu tieto kritériá nespĺňa, a že dovolanie podané z tohto dôvodu je opodstatnené. Súhlasne s názorom dovolateľa, aj dovolací súd konštatuje absenciu náležitého odôvodnenia uznesenia odvolacieho súdu. Odôvodnenie zmeňujúceho výroku odvolacieho súdu, ktoré v sebe zahŕňa odkaz na ustanovenie § 220 OSP, podľa ktorého rozhodol, a iba jednu vetu v znení: *„Vzhľadom na uvedený právny názor dovolacieho súdu bolo potrebné odvolaniu spoločnosti M., a. s., B. vyhovieť.“*, nemožno považovať za zodpovedajúce požiadavke riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia v zmysle § 157 ods. 2 OSP v spojení s § 167 ods. 2 OSP. Následkom nedostatku riadneho odôvodnenia je jeho nepreskúmateľnosť.

V preskúmvanej veci je z tohto dôvodu daná existencia vady konania spočívajúca v odňatí možnosti dovolateľa konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f) OSP.

Dovolací súd z úradnej povinnosti vyplývajúcej mu z ustanovenia § 242 ods. 1 veta druhá OSP zisťoval výskyt aj iných väd konania pojatých v ustanoveniach § 237 písm. a/ až e/ a písm. g/ OSP. V rámci realizácie tejto úradnej povinnosti zistil, že dovolaním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu objektívne vykazuje aj vadu konania podľa § 237 písm. g) OSP.

Podľa § 237 písm. g) OSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Podľa § 14 ods. 2 OSP, na súde vyššieho stupňa sú vylúčení i sudcovia, ktorí rozhodovali vec na súde nižšieho stupňa, a naopak. To isté platí, ak ide o rozhodovanie o dovolaní.

V citovanom ustanovení § 14 ods. 2 OSP je explicitne definované tzv. zákonné vylúčenie sudcov. Jeho zmyslom je zabezpečiť, aby z rozhodovania veci na súde vyššieho stupňa bol vylúčený sudca, ktorý v tejto veci pôsobil (konal a rozhodoval) na súde nižšieho stupňa. Význam výrazu „a naopak“ obsiahnutého v tomto ustanovení umožňuje tiež inverziu, tzn. že z rozhodovania veci na súde nižšieho stupňa je vylúčený sudca, ktorý tú istú vec prejednával a rozhodoval na súde vyššieho stupňa. Osnova ustanovenia § 14 ods. 2 OSP zabezpečuje, aby o veci rozhodoval nestranný sudca. Jedná sa o prípad, kedy možno pochybovať o tom, že sa sudca pri rozhodovaní nedá ovplyvniť svojím predchádzajúcim rozhodnutím.

Zákonná konštrukcia zaujatosti sudcu vyplýva zo zásady dvojinstančnosti konania a z práva na riadny opravný prostriedok, ktoré by boli iluzórnymi, ak by na oboch stupňoch mal rozhodovať (alebo sa podieľať na rozhodovaní senátu) ten istý sudca. Zároveň sa má za postačujúce, ak sa dôvod vylúčenia vzťahuje iba na sudcu, ktorý o veci predtým rozhodoval. Vykonanie iných úkonov v predchádzajúcom konaní na inej inštancii nie je bez ďalšieho právne významné.

Druhá veta citovaného ustanovenia § 14 ods. 2 OSP sa podľa svojho výslovného vyjadrenia vzťahuje na rozhodovanie o dovolaní. Toto ustanovenie sa však celkom zrejme vzťahuje aj na rozhodovanie o mimoriadnom dovolaní. Rovnaké použitie pravidla obsiahnutého v prvej vete § 14 ods. 2 OSP znamená, že na dovolacom súde je z prejednávania a rozhodovania o dovolaní vylúčený sudca, ktorý vec rozhodoval na prvostupňovom súde alebo ktorý vec rozhodoval na odvolacom súde (ako predseda senátu odvolacieho súdu alebo člen senátu odvolacieho súdu). Zároveň je na prvostupňovom súde, ako aj na odvolacom súde, z prejednávania a rozhodovania vylúčený sudca, ktorý vec rozhodoval na dovolacom súde ako zákonný sudca (predseda senátu dovolacieho súdu alebo člen senátu dovolacieho súdu).

Nestrannosť sudcu patrí medzi podmienky konania, ktorú súd skúma kedykoľvek za konania (§ 103 OSP). Ak vo veci rozhodoval vylúčený sudca, konanie je postihnuté základnou vadou, pre ktorú nie je možné k nemu prihliadať a je ho potrebné zopakovať, a prípadné rozhodnutie je postihnuté zmätočnosťou, pre ktorú je ho potrebné vždy zrušiť.

Aplikácia citovaného ustanovenia § 14 ods. 2 OSP na daný prípad znamená, že na súde nižšieho stupňa (t. j. na Najvyššom súde Slovenskej republiky ako súde odvolacom) sú

vylúčení sudcovia, ktorí rozhodovali vec na súde vyššieho stupňa (t. j. na Najvyššom súde Slovenskej republiky ako súde dovolacom).

V rámci preskúmania zloženia odvolacích a dovolacích senátov Najvyššieho súdu Slovenskej republiky rozhodujúcich v danej veci, vyplynula existencia vady konania podľa § 237 písm. g/ OSP (*dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát*) - rozhodovali vylúčené sudkyne Najvyššieho súdu Slovenskej republiky: JUDr. Anna Marková a JUDr. Katarína Pramuková.

Z obsahu súdneho spisu je zrejmé, že sudkyňa Najvyššieho súdu Slovenskej republiky JUDr. Anna Marková, ktorá bola predsedníčkou senátu odvolacieho súdu rozhodujúceho o dovolaní napadnutom uznesení odvolacieho súdu (č. l. 288 – uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ako súdu odvolacieho, č. k. 5Obo/13/2011-288 zo 16. januára 2012), nemohla rozhodovať vo veci predmetného odvolania, pretože už predtým rozhodovala v tejto veci aj o dovolaní ako predsedníčka senátu dovolacieho súdu (č. l. 126 – rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ako súdu dovolacieho, č. k. 1ObdoV/109/2006-126 z 31. januára 2007). Bolo tým porušené zákonné ustanovenie § 14 ods. 2 OSP.

Taktiež ďalšia sudkyňa Najvyššieho súdu Slovenskej republiky JUDr. Katarína Pramuková rozhodovala v danej veci ako členka senátu odvolacieho súdu rozhodujúceho o dovolaní napadnutom uznesení odvolacieho súdu (č. l. 288 - uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ako súdu odvolacieho, č. k. 5Obo/13/2011-288 zo 16. januára 2012), a zároveň bola aj členkou senátu dovolacieho súdu rozhodujúceho o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora Slovenskej republiky proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 6Obo/235/2007-207 z 23. januára 2008 (č. l. 275 - uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ako súdu dovolacieho, č. k. 1MOBdoV/20/2008-275 zo 16. decembra 2010).

Z uvedených zistení dovolacieho súdu je evidentná existencia vady konania podľa § 237 písm. g) OSP (*dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát*), na ktorú musel dovolací súd v súlade s ustanovením § 242 ods. 1 veta

druhá OSP prihliadať pri svojej preskúmvavej činnosti z úradnej povinnosti, t. j. bez ohľadu na to, či ju dovolateľ v dovolaní namieta alebo nie.

V dovolacom konaní je skutočnosť, že vec prejednával a rozhodoval vylúčený sudca, dôvodom zmätočnosti rozhodnutia, pre ktoré je dovolanie prípustné proti akémukoľvek rozhodnutiu odvolacieho súdu (§ 236 a § 237 písm. g/ OSP). Dovolací súd na ňu vždy prihliadne ex offio (§ 242 ods. 1 druhá veta a contr. OSP), zruší rozhodnutie odvolacieho súdu a v prípade, ak vadou trpí aj rozhodnutie prvostupňového súdu, aj rozhodnutie prvostupňového súdu, a vec vráti odvolaciemu súdu, resp. súdu prvého stupňa, na ďalšie konanie.

V danom prípade navyše došlo k vade konania uvedenej v § 237 písm. g) OSP tým, že v odvolacom konaní, ktorého výsledkom bolo dovolaním napadnuté uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ako súdu odvolacieho (č. l. 288), rozhodovali vylúčené sudkyne Najvyššieho súdu Slovenskej republiky JUDr. Anna Marková a JUDr. Katarína Pramuková. Takéto konanie je nezlučiteľné s princípom ustanoveným v § 14 ods. 2 OSP. Z uvedeného dôvodu dovolací súd zaťažil konanie vadou v zmysle § 237 písm. g) OSP, ktorá nielenže zakladá prípustnosť dovolania, ale je zároveň aj dôvodom, pre ktorý musí dovolací súd rozhodnutie vydané v takomto konaní vždy zrušiť.

Záverom dovolací súd poznamenáva, že vzhľadom na dôvod, ktorý viedol k potrebe zrušiť rozhodnutie odvolacieho súdu (výskyt väd konania podľa § 237 písm. f/ a g/ OSP), nezaoberal sa dovolací súd otázkou vecnej správnoti napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (dovolacím dôvodom v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ OSP). Tým, že konanie pred odvolacím súdom trpí vadou podľa § 237 písm. g) OSP, pre ktorú ho dovolací súd musel zrušiť, nemôže hodnotiť dovoláciu námietku nesprávneho právneho posúdenia veci, nakoľko nové zákonné zloženie senátu odvolacieho súdu, ktorý bude následne konať a rozhodovať o odvolaní spoločnosti M., a. s., B., V., proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č. k. 45Cb/41/2001-137 z 26. septembra 2007, môže vec právne posúdiť inak, tzn. rozhodnúť o odvolaní odlišne od nesprávne a nezákonne zloženého senátu odvolacieho súdu.

So zreteľom na všetky vyššie uvedené skutočnosti, Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolaním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu podľa § 243b ods. 1, ods. 3 veta druhá OSP zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, v ktorom rozhodne v zákonomnom zložení, a svoje rozhodnutie náležite odôvodní v súlade s § 157 ods. 2 OSP v spojení s § 167 ods. 2 OSP.

V novom rozhodnutí rozhodne znova aj o trovách pôvodného a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 veta tretia OSP).

K uvedeným záverom dospel dovolací päťčlenný senát jednohlasne.

Poučenie: Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, 30. mája 2013

JUDr. Juraj Seman, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: H.